

2

PRIANIE
FÉLIXA SUSEDSKÉHO

Félix Susedský si natiahol na hlavu kapucňu pršiplášťa a vydal sa cez športové ihrisko základnej školy v mestečku Whittlestone. Obnosené kopačky mu pri každom kroku čvachtali. V diaľke počul vzrušenú vravu svojich spoluhráčov – preberali futbalový zápas, ktorý sa práve skončil. Nikto sa s ním nerozprával.

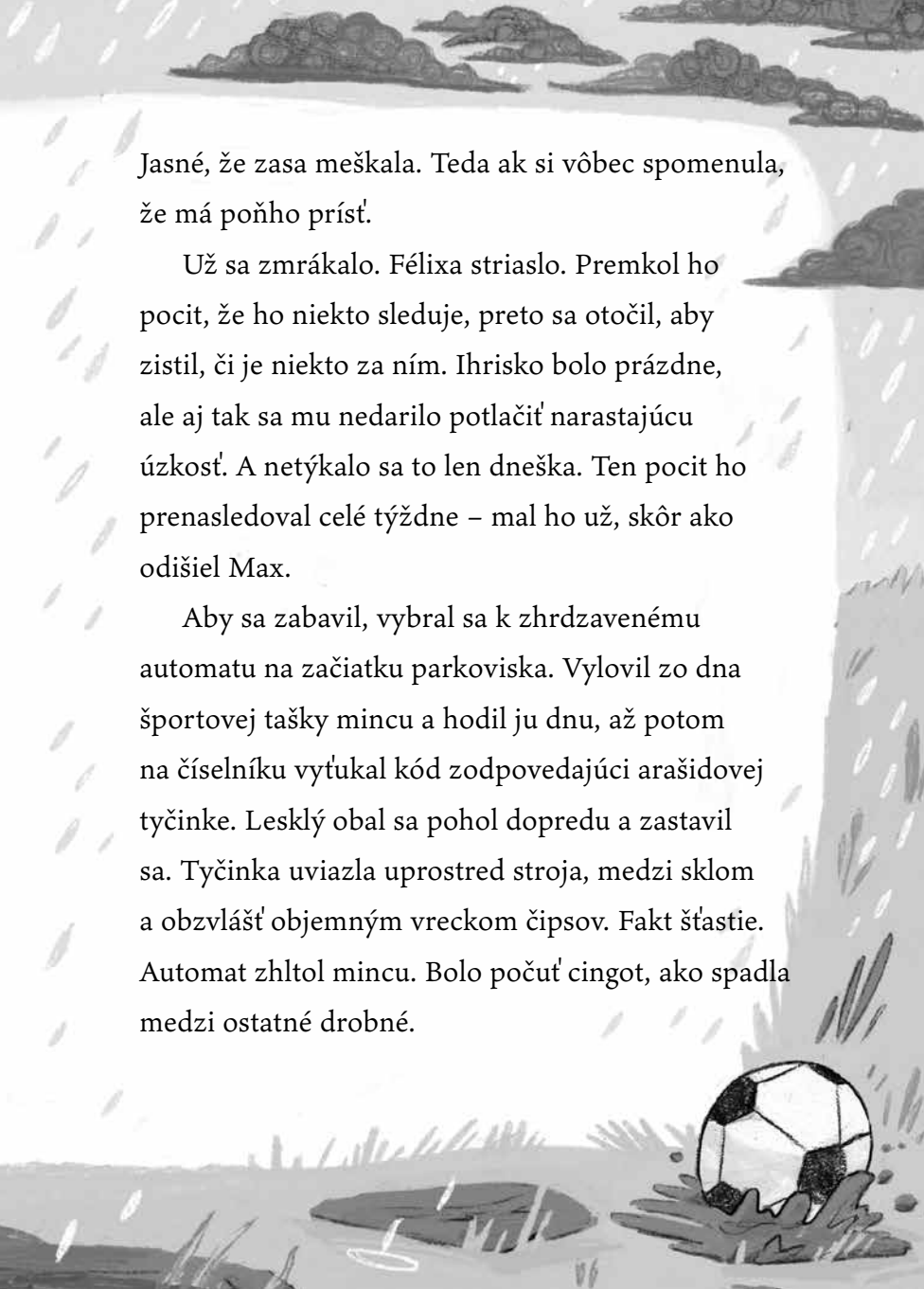
Félix sa stal členom tímu minulého školského roka spolu so svojím najlepším kamošom Maxom. Max sa však presťahoval do iného mesta, a tak zostal Félix sám. Ostatných chlapcov takmer nepoznal.

Väčšina z nich bola
o rok staršia a všetci boli
od neho vyšší.

Najhoršie bolo, že sa mu
za posledný rok nepodarilo
dať ani jeden gól. Teda okrem
toho vlastného, ktorý sa mu
pošťastil práve dnes. Félix pri tej
spomienke zvrátil tvár.

Dážď mu stekal po krku
a vpíjal sa do už aj tak mokrého
trička. Po žltom volve, ktoré
patrilo Félixovej sestre,
nebolo na parkovisku
ani stopy. Pozrel
sa na hodinky,
ukazovali 17:37.

Jasné, že zasa meškala. Teda ak si vôbec spomenula, že má poňho prísť.

Už sa zmrákal. Félix sa striaslo. Premkol ho pocit, že ho niekto sleduje, preto sa otočil, aby zistil, či je niekto za ním. Ihrisko bolo prázdne, ale aj tak sa mu nedarilo potlačiť narastajúcu úzkosť. A netýkalo sa to len dneška. Ten pocit ho prenasledoval celé týždne – mal ho už, skôr ako odišiel Max.

Aby sa zabavil, vybral sa k zhrdzavenému automatu na začiatku parkoviska. Vylovil zo dna športovej tašky mincu a hodil ju dnu, až potom na číselníku vytukal kód zodpovedajúci arašidovej tyčinke. Lesklý obal sa pohol dopredu a zastavil sa. Tyčinka uviazla uprostred stroja, medzi sklom a obzvlášť objemným vreckom čipsov. Fakt šťastie. Automat zhltol mincu. Bolo počuť cingot, ako spadla medzi ostatné drobné.

Dnes sa mu naozaj nedarilo. Z priečinku si vybral výdavok a znova sa zahľadel na parkovisko. Po Rebeकिनom aute nebolo ani stopy. Zrejme bola niekde so svojimi kamošmi a úplne naňho zabudla. V poslednom čase s ním nechcela tráviť čas.

Félix si rezignovane vzdychol, prezul sa do tenisiek a vydal sa na cestu domov. Oči upieral na chodník, z nudy počítal mláky, až sa dostal do centra mesta.

Na námestí s trhoviskom konečne zdvihol zrak. Fontána želaní stála na svojom mieste obklopená zo všetkých strán obchodíkmi a kaviarničkami. Pod zvlnenou hladinou žiarila kopa medených mincí, jagali sa v mäkkom svetle pouličných lúč. Félixov nepokoj sa rozplynul. Konečne prestalo pršať. Zastavil sa pri fontáne a strčil ruku do vrečka, pretože si spomenul na mincu, ktorú mu vrátil automat.

Félix vedel, že ľuďom, ako je on, sa záznaky nedejú. Popri tejto fontáne prešiel už tisíc ráz, a nikdy mu nenapadlo niečo si priať. V ten večer sa však čosi zmenilo. Navyše minca, ktorú vylovil z vrečka, nemala veľkú hodnotu. Félix sa zahľadel na peniaz vo svojej dlani. A samého ho prekvapilo, že presne vie, čo si želá.

Prečo nie. Za pokus to stálo. Félix zadržal dych a hodil mincu do vody.